

opusdei.org

Från Ruanda till den spanska enklaven Melilla

Clément Usabasen från Ruanda har upplevt mycket gott i Spanien, från att ha spelat rollen som den svarte konungen Balthasar, lärt känna Opus Dei, fått uppehållstillstånd och till att ha hittat ett jobb.

2008-08-26

För 34 år sedan föddes jag i Ruamagana. Staden ligger ungefär 50 km från huvudstaden Kigali och har

20 000 invånare. I en sådan liten stad föreställer man sig, att den övriga världen är lika liten, och oväsentligheter som fotboll betyder nästan allt för en. I alla fall var bollen för mig och mina kompisar i kvarteret det viktigaste i världen och upptog vår barndom.

Även i min ungdoms framtidsdrömmar spelade fotbollen fortfarande huvudrollen. Jag drömde om, att en gång få göra mål som George Weah. Denne spelare från Liberia var nämligen vår idol. I Europa blev han också berömd som spelare i AS Monaco, AC Milano och andra förstklassiga lag – och till och med vald till årets fotbollsspelare 1995. Klart att jag var ett fan till hans Club AS Monaco. Trots detta ville jag komma ännu högre upp än han och såg mig själv redan som ordinarie spelare i Real Madrid.

Verkligheten

När man idag hör talas om Ruanda, tänker man tyvärr inte längre på ”Det tusen kullarnas land”.

Folkmordet 1994 har däremot bränts in i världens kollektiva minne. Flera hundra tusen människors död blev den grymma kulmen på stamkrigen mellan hutu och tutsi.

Min pappa, Evariste, var hutu, min mamma Marie-Claire tutsi, men i vår familj hade det alltid rått en fantastisk sämja. Spänningar mellan stamtillhörigheter kände vi inte till. Min mamma dog i en akut bronkit fem år, innan de tragiska händelserna började. Även min pappas död 1991 kommer jag aldrig att glömma. Jag var sjutton år och gick i en katolsk skola. En underbar dag, ungefär vid lunchtiden, hämtade en lärare mig från undervisningen och sa med låg röst: ”Din pappa är död.” Det var mycket hårt. Nu var vi fyra syskon utan

föräldrar, men vår tant Rosa tog oss till sig.

Namnets styrka

Jag visste redan sen tidigare, vad mitt namn betyder: Clément, Clemens – den milde, den gode. Under inbördeskriget blev namnet en ledstjärna för mig: Att upptäcka värdet av mildhet och godhet, att bidra till försoning ... Och att be: för freden, för mina syskon, för tant Rosa, för mina vänner och också för alla dem, offer som gärningsmän, som hade varit involverade i folkmordet.

Efter inbördeskriget hamnade Ruanda i en svår ekonomisk och social kris. Som näst äldst i syskonskaran var jag absolut tvungen att försöka studera vidare. Men universitetet fungerade praktiskt taget inte längre. Slutligen lyckades jag ta mig till Marocko, där min äldste bror bodde. Nu kunde jag

studera ekonomivetenskap. Det var tur, att undervisningsspråket var franska, eftersom jag inte förstod ett enda ord på arabiska. Med ett stipendium kunde jag ta min masterexamen i företagsledning.

År 2004 for jag till Melilla, den spanska enklaven på den afrikanska medelhavskusten, för mitt stipendium hade gått ut och förnyades inte. Men jag hade inget uppehållstillstånd i Melilla och hittade alltså inget fast jobb och kunde dessutom ingen spanska till att börja med. Åter tog jag så att säga mitt namn i anspråk – denna gång för att be för mig själv om *clementia*, Guds godhet

Jag gick ofta till den heliga mässan. Vid ett tillfälle efteråt, frågade en ung man mig: "Vill du komma med till ett Opus Dei-centrum?" Jag följde med och har ofta gått dit. Genom Alfonso fick jag en inblick i Opus Deis anda.

Han arbetar i Malaga, i reklambranschen, och kommer regelbundet till Melilla. Jag har även ofta talat med prästen Don Manuel och kommit väl överens med honom.

Utan papper

Det viktigaste blev naturligtvis att få riktiga papper och göra slut på ovissheten. Olika ströjobb hjälpte mig igenom den svåraste tiden, bl a på ett äldreboende.

En annan gång hörde jag, att en förskola sökte en konung Balthasar för ett framträdande vid en kommande trettondagsfest. Överallt i Spanien är det nämligen inte på julaftonen utan på trettondagen, som julklapparna delas ut. Jag fick jobbet, för som svart kung är jag naturligtvis oslagbar ... Och året därpå spelade jag Balthasar igen, denna gång på ett ålderdomshem. Och följande år gick jag till och med i det offentliga

trettondagståget – en betydande
uppgradering i min kungliga tillvaro.

Detta och annat var bra och fint och
var också roligt, men papper hade
jag fortfarande inte. Jag fortsatte att
be om en chans, och åtskilliga
vänner bad också för mig. På
inbjudan av en av dessa vänner
kunde jag till och med delta i en lång
reträtt på en kursgård, ledd av Opus
Dei, i Andalusien. Det var redan det
något särskilt, eftersom mitt
accepterande egentligen bara gällde
den afrikanska enklaven Melilla. Jag
kunde alltså inte räkna med att
polisen på den europeiska sidan av
sundet skulle låta mig komma av
båten. Men det lyckades.

Reträttdagarna förde mig framåt: det
välgörande lugnet, det myckna
bedjandet, det djupa inträngandet i
tron. Dessutom kunde jag närmare ta
del av Opus Deis anda. Sedan dess är
jag medarbetare i Verket. Men min
situation hade ännu inte klarats upp.

Äntligen uppklarat – och de kommande stegen

Så blev det äntligen dags: Den 10.juli 2007 fick jag mitt uppehålls- och arbetstillstånd. Nu är jag förvaltare för ett materiallager i Melilla. När jag för första gången fick en riktig lön utbetald, var jag otroligt glad. Åter igen måste jag tänka på vad mitt namn betyder: Herren hade visat sig som *clemens* mot mig. Och mina kommande steg anbefaller jag åt den helige Josemarías förbön. Må han hjälpa mig, så att jag kan hitta en god kvinna och bilda familj.